

THƠ LÂM HẢO DŨNG (30 bài)

Lâm Hảo Dũng sinh năm 1945 tại Thuận Hòa- Kế Sách- Sóc Trăng. Thuở nhỏ theo học tại trường Hoàng Diệu Ba Xuyên và trường trung học Nông Lâm Sóc Cần Thơ (bút danh Mây Viễn Xứ).

Năm 1968 ông gia nhập quân đội Việt Nam Cộng hòa, đồn trú ở Tây Nguyên, thuộc đơn vị pháo binh tại vùng biên giới giữa ba nước Việt Nam, Lào, Campuchia.

Có thơ đăng trên các tạp chí văn nghệ Sài Gòn: Văn, Khởi Hành, Nghệ Thuật trước năm 1975.

Ông có những bài thơ về chiến tranh, lính tráng, quê hương, rất được mọi tầng lớp từ chủ bút, tác giả, cho đến độc giả Miền Nam yêu mến

Sau năm 1975 ông bị chính quyền Cộng sản bắt tập trung cải tạo. Năm 1980 Lâm Hảo Dũng vượt biên, sang định cư tại Canada. Khi đã sống định cư ở Canada.

Tác phẩm đã xuất bản:

Ngày đi thương sợt khói bên nhà Hoa Kỳ, 1985

Đi giữa thời tan nát, Canada, 1989

Tóc em dài em cài bông hoa lý, Canada, 1989

Những bài thơ của tôi, Australia, 2013

Mục lục

[Ai Giải Oan Ai SỬ Nợ Này ...?](#)

[Angkor Thom, Hương Đời Quá Khứ](#)

[Bài Ca Dao Về Gió](#)

[Bài Ca Dao Về Gió](#)

[Bài Ca Của Đất](#)

[Bài Lịch Sử Năm 2015](#)

[Bản Sao Trong Những Ngôi Đèn Miếu](#)

[Bảy Mười Như Mới Hôm Qua](#)
[Bên Đèn Ta Som](#)

CHÙM THƠ CHIẾN TRANH
của LÂM HẢO DŨNG

[Đường Như Ta Mới về Tân Cảnh](#)
[Quên Chăng Bụi Đỏ Sương Mù Pleiku ?](#)
[Sơn Nữ Còn Không Ở Lại Rừng ?](#)
[Tôi Là Sông Vắn Âm Thầm Chảy](#)
[Bồng Dưng Bắt Gặp Cái Mênh Mông](#)
[cảm đề "Quỳnh Hải Nguyên Tiêu " của Nguyễn Du](#)
[Chỉ Thấy Mơ Hồ Âm Khí Bay ...](#)
[Chiều Quanh Đèn Pre Rup](#)
[Chuyến Tàu Đêm Về Brisbane- Queensland](#)
[Có một lần qua làng Long Neck-Thái Lan](#)
[Còn Nghe Không Khí Thở Hơi Buồn](#)
[Đem Ngàn Năm Mua Một Tiếng Buồn Rơi!](#)
[Đẹp Thay Người Gọi Phấn Điêu Tàn](#)
[Đi Đạo Trên Mảnh Đất Quê Nhà](#)

(Bấm vào đề tài dẫn đến để đọc)
[Đời Trước Sau Về Cõi Điêu Tàn....](#)
[Đứng Trên Cầu Sông Kwai ở Kanchanaburi](#)
[Đứng Bên Vòm Cửa Nhỏ Mebon](#)
[Đứng Giữa Đèn Hoang Chải Tóc Thơ ...](#)
[Đường Chân Trời](#)
[Đường Về Vạn Tượng](#)
["Giữa Triều Han Reo" Còn Vang Tiếng Thờ](#)
[Huyền Thoại Có Khi Là Hiện Thực](#)

[Kampong Thom, Những Đêm Nồng...](#)
[Khi Ở Đền Néak Pean](#)
[Khi Ở Đồi Top Temples](#)
[Khi ở Luang Prabang-Lào](#)
[Khi Ở Stone Park – Georgia](#)
[Khi qua một cánh đồng mía ở Chiang Mai](#)
[Ở trạm xe hoả Thanaleng-Lào](#)
[Khi Về Vang Vieng-Lào](#)
[KHI XUÂN ĐẦM BƯỚC NHÌN TÔI](#)
[Lạc Bước Trên Elephant Terrace](#)
[Lào Quốc Trong Trí Tôi](#)
[Lúc Đó, Hình Như Chẳng Phải Tôi](#)
[Lúc Qua Đền](#)
[Sdok Kok Thom- Sa Kaeo-Thái Lan](#)
[Mặt Trời Hiện Thực Ở Trong Ta](#)
[Mấy Dặm Trường Giang Nhớ Thương Nguồn](#)
[Một đêm ở Cà Ron-Savannakhet-Lào](#)
[Mùa Xuân Nào Tôi Thấy Mỹ Sơn](#)
[Mùa Trắng Khổ Nan](#)
[Người Lính Còn Nghe Hân Chiến Trường](#)
[Nhà Bên Rừng](#)
[Những Ngày Mưa ở Xieng Khouang-Lào](#)
[Những Ngôi Nhà Ở Bonny Rigg, Merrylands](#)
[Pakbang- Sơn Thi Ven Sông](#)
[Phật Khúc Cường Ca](#)
[Sương Khói Tây Nguyên](#)
[Ngữ Âm Nào Tôi Nói Tiếng Yêu Em?](#)
[Ta Prohm, Ngôi Đền Cổ Thu](#)
[Tàu Xuyên Qua Núi Gập Ghềnh](#)
[Tôi Đi Đếm Gạch Để Khơi Buồn](#)
[Theo Dòng Sông Mékong](#)
[Từ Houay Xay Đến Pakbang- Lào](#)
[Tiểu Lưu Vân-Tăng Quang Duyên](#)
[Tim Có Ngàn Chuông Động Khấp Trời](#)
[Tôi Chuyển Tàu Xưa Lạc Cuối Trời](#)
[Tôi Xa Đá Thăm Hồn Sầu Trong Đó](#)
[Tôi Gửi Hồn Tôi Xuống Hạ Nguồn](#)
[Tôi Tìm Tôi Ở Góc Ngõ Thu Lu...](#)
[Tôi Về Sương Khói Ngủ Bình Yên](#)
[Trên Cánh Đồng Chum Vị Trí Một - Xieng Khouang](#)
[Trên Cánh Đồng Chum Vị Trí Ba - Xieng Khouang](#)
[Trên Cầu Đá Đến Baphuon](#)
[Trên Đường Đến Bandong-Savannakhet](#)
[Trong Bảo Tàng Viện Chiến Tranh Ở Canberra](#)
[Trong viện bảo tàng chiến tranh Lam Sơn 719 ở Bandong-Savannakhet](#)
[Trưa ở thác Liphi-Paksé- Lào](#)

[Về Đâu, Chạm Gạch Đốt Sầu Lên ?](#)

Phỏng Vấn ...

phỏng vấn

nhà thơ

LÂM HẢO DŨNG

lê thị huệ thực hiện

[bấm vào đây đọc kỳ 1](#)

[bấm vào đây đọc kỳ 2](#)

[bấm vào đây đọc kỳ 3](#)

photo: TBH - Đền thờ Hồi giáo ở Châu Giang- Châu Đốc

ai giải oan ai sử nợ này ...?

đây ảnh hình tôi, một góc nhìn
chảy tràn độ nhớ bộ thần kinh
luân lưu trong biển không bờ bến
chạm phải cồn hoang, hải đảo buồn

thuyền chở tôi về cư trú xưa
thên thang gò nổi cỏ xanh mờ
đường phơi đá lở em còn nhớ ?
lau sậy sầu theo ngọn gió đưa...

những góc đời nghe quên tuổi tên
bệnh trong chủ thuyết rất hoang đường
ăn gai vẫn ngở mùi hương cốm

chạy mãi trên đường đen tối đen

phù chú trong vai đời hát dạo
bài ca cộc cạch dẫu kim mòn
như bóng đèn nung ôm phím gẫy
âm ma rên xiết một màu tang...

tiếng cười vang động bên lăng mộ
yêu nữ liêu trai đội xác hồ
thư yếm còn không quanh núi Tản ?
hỏi dòng Tô Lịch trần yên chưa ?

nghe thoảng sông Hồng đi tảo mộ
chở đầy oan ức lẫn oan khiên
thấy vạt hồn hoang đi thấp thoáng
(thuyền giấy linh phù xuôi Hải Nam ?)

người đã hóa thân hồn ngựa qui?
ai gia hình diên năm cửa ô ?
đất ngàn năm đôi dòng sông chảy
em chảy theo đời ma ám chưa ?

tháng tư ngư cá không buồn thờ
vẩy bạc long lanh chiếu vọng trời
ngư phủ neo thuyền trên đụn cát
biển cười như khóc ngấm trăng chơi

ví phỏng Đặng Dung hỏi bước lại
con thuyền sẽ đổ bến Thăng Long ?
trong chương bí sử bao giờ mở
ngọn lửa từ bi, lửa chính tâm

người vẫn phù cầm vẫn giấu hình
(rùa thiêng táng mạng sóng Hồ Gươm)
tượng đài rao bán muôn ngàn tỉ
nhẫn mặt còn tro bụi đá buồn

lúa bông khô màu lúa của tôi
Tân Châu, Hồng Ngự bãi sông bồi
lúa ma thay áo bay về núi
duyên nghiệp hoài thai đón Phật Thầy (1)

(chỉ vậy, mà sao sâu rách mặt
những còn, những móm, những cù lao
tên nghe đơn giản nhưng đàn hặc
một kiếp trôi sông đến bạc đầu)

lúc đến Châu Giang, chiều chập choạng
ngồi im, quán nhỏ, trí cuồng xoay
có không, quả nghiệp trong tiền kiếp ?
ai giải oan ai sử nợ này ...?

(1) Đức Phật Thầy Tây An

Lâm Hảo Dũng

Angkor Thom, hương đời quá khứ

đường rất quen và như rất xưa
chân nghe mòn mỏi những âm thừa
tượng quên đầu hỏi cây ven tháp
ngày nắng lên, chiều hôm thác mưa ?

tháp bỏ thân gầy rêu ẩm rêu
đá cùn lêu lỏng ngã bên hồ
đất uơm cỏ úa chia từng khóm
trong vắng không và trong xác xơ

những nẻo đời in khung vách xưa
tường loang trong ý tưởng mơ hồ
thời gian rõ chậm thời gian bước
bóng chạy ngàn năm bóng trụ chưa ?

ngày đá ong , đêm ngủ đá bùn

trăng tượng hình trăng nở chênh vênh
ở trên cổ tháp, ma đèn tháp
quảng cái vô cùng hoa niêm hương

thần nữ vờn bay gom tóc rối
lá hoa thiên hạnh sáng khung trời
vũ nữ thiên thần khoe váy lượn
ngực thơm thốt nốt cánh đồng tươi

những cảnh đời thêu lên ý sống
người ngàn năm hồn vẫn hiện tiền
nghe con chim hát trên nền vách
những tiếng cười thanh bạch tự nhiên

lịch sử vòng quay rất nhá nhem
giáo gươm là tuổi ná là tên
ngựa đi bước kiệu, voi đầm thờ
khói lửa muôn đời gọi chiến chinh

trong hôn phối giữa hai nền đạo
rõ nét nào hơn đạo thế gian
thần vẫn trao vui làm lẽ sống
Phật gậy hương mật ám thân tâm

những mặt người khoan dung thánh năm
nụ cười độ lượng mắt hiền nghiêm
ở trong cảnh giới Tiên và Phật
người vẫn hành trang kẻ độ đường

đâu những bàn tay vun đá tảng ?
trăm người vẫn một mặt người chung
cao như đỉnh ngọn Tu Di ấy
là thấy Angkor nẻo dị thường

đâu những bàn tay vun đá tảng ?
đi cửa Đông hồn ngó cửa Tây
mắt nở nghìn sao đêm nhật thực
hoàng hôn ánh lửa sáng chân mây

đâu những bàn tay vun đá tảng ?
lấy kính ngang dọc vẽ kinh thành
bung biển nuôi dưỡng dòng Siem Reap
sáng Ta Som chiều gọi Prah Khan...

đâu những bàn tay thân gốc sao ?
thẳng như lưng chắc, sậm da màu
về đây chết đứng bên đền tháp
ai mới khai sinh quả địa cầu....?

về đây đã hẹn mùa xuân tới
kiến nhỏ bàn chân dịch chuyển mau...

Lâm Hảo Dũng

bài ca dao về gió

gió đưa tôi lạc về đâu?
mà xa cỏ nội xanh màu cố hương
gió đưa nhớ buổi khai trường
ván thưa nhớ cột cổng buồn ấu thơ
gió đưa em khóc bao giờ
mà bông điên điển xác xơ giữa trời
gió đưa bỏ lại mình tôi
đồng không giếng cạn nhớ hồi tuổi xưa

gió đưa con én Nguyễn Du
đã bay nghìn dặm nẻo mù mịt xa
gió đưa xót nụ hoa cà
xót cây chùm gửi bên nhà lắt lay
gió đưa cú huệ lan này
hỏi thăm tịnh xá hỏi thầy Giác Tâm
gió đưa hồn bướm bâng khuâng
cái duyên đạo hạnh cầm bằng bỏ đi

gió đưa ngày tối mai khuya
tôi theo trăng ngủ xá gì nắng mưa
gió đưa hương ổi hương dứa
nghe thương thương quá hương thừa bông
cau

gió đưa em một ăn trầu
gửi tôi cái tuổi trâm bầu ô mai
gió đưa con Cám đi hài
Tấm thân hèn mọn sầu lây một đời

gió đưa từng khóm rau mùi
từng cây so đũa từng lời mẹ khuyên
gió đưa bụi lát lạt hiền
ru tôi chiếc võng du thuyền ngàn năm
gió đưa sông rạch ao đầm
kinh mương hồ sánh bèo lung được nào
gió đưa cảnh lựu xanh xao
về nghe con mắt đỏ ngầu vì thương

gió đưa cái thưở trạng ngươn
kiệu tôi đi trước dễ chùng em sau
gió đưa chiếc lọng trên đầu
trao trâm em giắt trả sầu cho mây
gió đưa con nhận lạc bầy
thu không vắng lại tiếng chày tụng kinh
gió đưa lá rụng sân đình
buồn tôi vừa đủ riêng mình tự thiêu

gió đưa này gốc me keo
này bông búp đỏ quê nghèo của tôi
gió đưa cát lở sông bồi
bỗng dựng yêu một tiếng cười cuối thôn
gió đưa bong bóng xà bông
mười năm hồ dễ quên lòng được sao?
gió đưa phượng nở trên cao
cái ve ở lại ôm sầu kêu vang

gió đưa em lạnh tuổi vàng
chiều mưa em để tóc lang thang buồn
gió đưa mẹ lạy mười phương

lạ bà Thánh Mẫu La Sơn rất hiền
gió đưa thân sậy nghiêng nghiêng
thương em cái rẫy chim quyên biếng về
gió đưa cọng mác bên bờ
cảm thân hiu quạnh kéo cờ lau thưa

gió đưa – ừ nhĩ – gió đưa
thuyền đi bỏ nước dật dờ trôi xuôi
gió đưa đồng điệu quan mười
cũng nghe đâu đó giọng cười triết nhân
gió đưa tình quận thôn làng
ngó ra chỉ thấy tiếng đàn Xuân Thu
gió đưa này nhé My Châu
chiếc lông ngỗng trắng xây mồ Cổ Loa

gió đưa em hỡi Cúc Hoa
để tôi thắp đuốc mù loà tìm em
gió đưa Phù Đổng Thiên Vương
nhớ vua Hùng nhớ An Tiêm bị đầy
gió đưa hiền tướng Lê Lai
một tôi Nguyễn Trãi viết bài Bình Ngô
gió đưa Nhạc, Huệ, Lữ, Hồ
Bần nông dựng nổi cơ đồ Tây Sơn

gió đưa theo nhịp trống dồn
giục tôi nhớ nước nhớ hồn Việt Nam
gió đưa em áo nâu sồng
thoảng trong sương sớm hương trà mới
lên
gió đưa trên nóc Tây An
thương ai hiền sĩ từ quan giúp đời
gió đưa cái nhịp luân hồi
có em giấu mặt nhìn tôi tội đồ

gió đưa lục tỉnh Cần Thơ
Sài Côn đã mất, Cần Giờ cũng tan
gió đưa theo tiếng hát chàng
kéo quân bại trận quy hàng được ư?
gió đưa mồ cụ Thủ Khoa
còn nghe cái thuở an nhà yên dân

gió đưa khăn trắng khăn rằn
chiếc khăn nào để công bằng chính tâm?

gió đưa em ngủ cho ngoan
chờ mai châu thổ nổi liền cao nguyên
gió đưa búp nụ trà sen
để yêu thêm chút hương huyền cà phê
gió đưa chỉ một lần về
trái tim thềm lại lời thề Hoá Giang
gió đưa ông Trạng Bình Khiêm
bấm tôi cái quẻ qui hoàn cố hương...

bài ca dao về mây

1.

mây bay bỏ núi buồn tênh
bỏ em ở lại tóc mềm sợi thưa
bỏ tôi hoa súng bên hồ
lá xanh khoe nổi xác xơ phận nghèo
mây bay khăn trắng khăn điều
đã bay đâu mất một chiều nắng mưa
chỉ trơ ngọn cỏ xanh mờ
hỏi ai kẻ sĩ còn mơ áo bào?

2.

mây bay cũng gió theo sau
buồn chi cảnh chó hình trâu mà buồn
"trẻ thơ không áo khoe xương
để em con gái dậm trường kiếm cơm"
mây bay lột xác lột hồn
lột phơi khố rách quần rơm bốn mùa
bỗng run câu nói ngày xưa
người đi còn hận bóng cờ vàng sao

3.

mây bay thấy khổ đồng bào
chợt nghe câu sấm lòng đau chín chiều

"một hôm mẹ tuổi sầu đeo
gậy cong đập nát ảnh treo góc tường"
mây bay tám hướng mười phương
chỉ phương đào nặn tìm đường tồn sinh
cũng thôi già biệt sân đình
chờ mai xuân sáng để mình nhớ tôi

4.

mây bay chợ đứng chợ ngồi
chợ em trưa nhóm không người vắng lai
thì sầu như buổi hôm nay
đón tin tôi để tóc cài khăn tang
mây bay dưới xóm trên làng
bầu khô mướt héo võ vàng bí đao
dưa leo cũng chẳng xanh màu
hỏi chi đậu ngói thêm đau tắc lòng?

5.

mây bay xa tít mù không
nhớ em con én trời đông rất hiền
năm xưa quận chúa du thuyền
một trăm hoàng tử làm duyên đứng nhìn
mây bay nào thấy bóng hình
con sông chín khúc hội đình Long Hoa
thôi về lạy mẹ lạy cha
để con lên núi xây nhà Việt Nam

6.

mây bay ngậm ngải tìm trầm
tìm trong cát bụi những lằm lổn xưa
cái người kẹp tóc ngây thơ
còn đi đuổi bướm bên bờ cỏ hoang
mây bay ruộng lúa hai hàng
nàng chơ thêm nhớ nếp vàng nhà ai
đâu đây con nọan lạc bầy
giọng kêu như tiếng thở dài mẹ tôi

7.

mây bay chim sáo, chìa vôi
hót bên trường cũ mấy lời bi than
cây còng đứng rũ trong sân
những tay thước kẻ mất dần còn đâu?
nỗi buồn gửi giáo khoa thư
gửi tôi trốn học kéo cờ sứ quân
gửi em đôi chút ngại ngần
ngó chung quanh bụi tơ hồng trống trơn

8.

mây bay con tép con tôm
con cua con cá bỏ nguồn lang thang
bỏ sông nước lạnh thân trầm
bỏ ô rô, bỏ cóc kèn co ro
bỏ người nắng sớm mưa trưa
bỏ cây dừa nước thảnh thờ cuối sông
trời nghe dân chúng cơ hàn
hai mươi năm sẽ phục quang đất này

9.

mây bay rầy đó mai đây
phải em bà chúa của ngày tôi yêu?
hỏi em qua mấy chân đèo
biếu em nắm đất quê nghèo của tôi
chiếc xuồng chở một em thôi
mà nghe xao động tiếng cười vỡ trắng
chiếc dầm chèo rất bâng khuâng
mà khua mắt hút chín tầng mây cao

10.

có hôm tôi ở vườn đào
nghĩ thương xoài cuối phương nào buồn
thiu
trái dưa hấu cũng không chịu
nên se sắt ruột nhìn theo bắp vàng

ngoại già thích cọng rau lang
thích cây cà tím thích giàn dây leo
thích Nga* nhưng chẳng thích Kiều*
thích tôi học thuộc những điều Phật răn

11.

mây bay lảng bẳng bên đường
em con lạc tướng bỗng gươm đứng hầu
vẽ tôi hình cọp hình trâu
mai đi đánh giặc về châu Hùng Vương
vẽ tôi cái ngọn Tản Sơn
cái sông Hồng nước trên nguồn ra khơi
vẽ tôi trăm ấp một người
trái tim duy nhất giống nòi Lạc Long

12.

mây bay nhớ ngó bồn bồn
nhớ bông điên điển nhớ hồn cha ông
nhớ thời lục tỉnh xa xăm
cái anh công tử, cái nàng tiểu thơ
cái còn cái mất năm xưa
cái tôi lạc chợ chưa vừa hay sao?
cái ve lạc giọng gọi sầu
cái em lệ nhỏ hoen màu tà huy...

bài ca dao về trăng

trăng treo bảng lảng bên vòm
sầu ai làm những tiếng đàn xôn xao
khuya về con hạc bay mau
nhà tôi bên ngõ phai màu rêu xanh
trăng treo em khóc một mình
cái thôn hiu hắt, cái đình xác xơ
cái tôi buồn bã ai ngờ
theo sông làm một ván cờ rủi may

trăng treo sợi tóc lung lay
sợi tôi giếng cạn nước ngày xưa xa
nhớ trường nhớ ngọn roi da
nhớ em thước kẻ khóc oà hổ ngươi
trăng treo như thể trăng cười
một hôm rước xóm vắng người yêu ma
cũng đành cắt thịt chia da
chờ mai bông súng sau nhà héo hon

trăng treo ai biết trăng buồn
hỏi em cọng lúa nàng thơm ngậm ngùi
gió đưa em đến bên tôi
chỉ trăng nhớ tuổi đôi mươi bồi hồi
nhớ chiều rợp tiếng chim vui
nghe ai hẹn kiếp luân hồi có nhau
trăng treo tôi khi tôi hầu
tôi đi dưới đất lộn đầu trên cao

khi buồn vẽ mặt bôi râu
nhìn xem lũ quý không đầu xưng vương
khi em đảo ngược thần hồn
thấy tôi cải tạo mười năm chưa về
khi tôi lúc tỉnh lúc mê
lúc ăn cỏ dại bên lề ruộng hoang
ví dụ đức Phật Kim Cang
cũng nghe nước mắt chảy tràn chúng sanh

trăng treo phát nguyện tâm thành
một tôi xuống tóc tụng kinh Di Đà
cái thời độc vật ra ma
cái tâm tự tại giữa nhà Việt Nam
trăng treo em kết hoa trà
hoa sen còn để chiều lên lễ chùa
hoa bần ngại nổi vị chua
hoa mây giăng mắc bao mùa lao lung

trăng treo điệu nước điệu sông
diệu tôi cứu khổ ai lòng đói meo
lội từ sông cái Sa Keo
về ngang Mỹ Phước chim chiều kêu thương

trăng treo ngọn ráng bên đường
phải con trần của "Tà Xuyên" xổng chuồng
hết thời nuôi rắn tìm quên
mà nghe khuya đập nổi niềm nhục thân

trăng treo tôi có một lần
hỏi tên tôi để không làm lẫn tôi
cái khung trại đứng ven trời
cái tôi là một bóng người mỏng manh
trăng treo sáng đủ trăm cảnh
còn tôi con thú thu hình thắm thay
em hiền em cũng đâu hay
bạn tôi năm ngoái xuôi tay mấy người

trăng treo lũ quạ lũ dơi
lũ mang mắt cáo đổi đời đổi tên
đổi ngày mặt nhật ra đêm
trong tôi vừa cháy lửa rừng khói ươm
trăng treo mùa nước xa nguồn
dường như em kéo chỉ buồn phải không?
thôi về hái búp hái bông
hái dây bình bát mình trồng trước sân

hái em con mắt tôi nằm
con sông tôi lội theo dòng nước xưa
mẹ buồn sợi tóc đong đưa
chờ tôi ngủ dậy những mùa ấu thơ
trăng treo tự cổ đến giờ
có nghe đèn đóm phai mờ oán than
riêng tôi tiếc phận da vàng
buồn khô mấy lớp vắn hoàn buồn ơi!

trăng treo ông giáo làng tôi
nhờ xiêu mái dột giận đời đi hoang
cọc cành nhịp guốc khua vang
vời trông lũ trẻ hai hàng lệ sa
trăng treo quan án quan toà
cái quan đánh bộ mất nhà mất con
mất em đùa gió sân trường
mất tôi "đại học công nông" mấy mùa

trăng treo thẳng tướng thẳng vua
thẳng hay khoác lác vẽ bùa đeo chơi
thẳng ôm súng đứng trông trời
thẳng tham lam chứa bạc mười bạc trăm
những thẳng để mất Việt Nam
cái gươm chính khí hẹn lần khất mai
ngậm ngùi tôi nhớ ông Hai
từ cao nguyên xuống đầm lầy chết thiêng

trăng treo ông Vỹ ông Hưng
ông Năm ông Cẩn xanh hồn nước tôi
cái ông binh nhất bỏ đời
vinh danh hơn những thẳng tôi mọn hèn
lạy em mấy vạn quan tiền
mấy năm tù ngục mấy miền đạn bom
lạy em quên những hờn căm
chờ trăng sáng lại ao đầm núi sông
lạy em một lạy cuối cùng
cho tôi quên hết nỗi buồn lưu vong

bài ca dao về nước

Nước trôi lạt bành bồng
Xót thương rau húng rau thơm cối cần
Nhớ hoài cái cọng rau răm
Mà nghe đứt ruột chum bông cải trời
Nước trôi cuối vịnh đầu doi
Biết em còn gửi nụ cười về tôi
Tàn canh thấp ngọn dầu hôi
Cháy không ánh sáng giận đời đổi thay

Nước trôi ban mặt ban ngày
Bọn em con gái quần dài ống loe
Đầu sông con quốc gọi hè
Giục tôi nhớ ngọn nhà bè chia hai
Nước trôi ông sãi chùa này
Tụng kinh cứu khổ không đầy quạt cau
Nhịp nhàn khi chậm khi mau
Khi mai hoàn tục cứ hờn lập thê

Nước trôi vọt ngõ chàng bè
Cái thân rau muống nhà quê suốt đời
Buồn vui là lúc em ngồi
Võng đưa kéo kệt nhớ thời mẹ ru
Nước trôi chim cú chim cu
Tiếng con chim ụt bên mờ kêu vang
Năm xưa trồng luống cải vàng
Ngõng cao mấy thước trở toàn máu tươi

Nước tôi cô chín cô mười
Hai cô chỉ lấy một người mới ngoan
Tóc dài tóc để lang thang
Những cành phượng biếc muện màng đơm
bông
Nước trôi cỏ nội hương đồng
Con ong hút mật vẽ vòng trên cao
Nhớ em bên gốc trâm bầu
Cũng đang nhen nhúm mối sầu về tôi

Nước trôi bông bí mồng tơ
Một em mướp đắng khóc đời hẩm hiu
Khóc tôi nhà dột cột xiêu
Liếp phen mục nát cũng liêu trôi sông
Nước trôi mùa cỗi trời đông
Thấy em con nhện kéo buồn giăng mau
Vì dù cọng đất nắm rau
Bậu đi sao nữ quên màu cổ hương

Nước trôi liếp mạ chân vườn
Mẹ tôi ngồi vá nổi buồn loanh quanh
Cái thời hoàng đế chưa sanh
Cái em là một bóng hình phôi pha
Nước trôi cây ớt cây cà
Một hôm gió sớm thổi nhà đi đâu?
Thôi về vượt ngọn cần câu
Thả rong dưới xóm trợn bầu nấu canh

Nước trôi cái điệu tam bành
Uống ly rượu để ngõ mình pháp sư

Cũng la bắt ấn niệm phù
Cũng mê xôi thịt gà to mái dầu
Nước trôi phủ sứ ăn trầu
Còn mơ Tây đến kéo tàu vô sông
Hết thời thầy ký thầy thông
Viết đơn mượn tại nhà lồng chợ mai

Nước trôi bá ngọc nhà bay
Cái thân chín vía có ngày đạn ăn
Thà như rau ngổ trong đầm
Nhớ con tép trấu vỡ vàng thán khô
Nước trôi nước đẩy rau dừa
Chờ em con mắm đầu mùa mưa sa
Mẹ già lạy Phật Thích Ca
Lạy quanh tám hướng ngôi nhà trống trơn

Nước trôi trôi mất tôi còn
Bỗng dựng liều mạng cô hồn vượt biên
Mắt dài gửi lại cho em
Mà chân cứ bước ưu phiền lên cao
Nước trôi bông cỏ mần trầu
Cái toa trị liệu nát đầu lương y
Lục bình nhúc nhích ra đi
Nghĩ thương trụ điện ở lì chết khô

Nước trôi ông Huệ họ Hồ
Cưỡi cô công chúa treo cờ tướng quân
Theo dòng xuôi đến sông Côn
Chợt nghe sông Lại đổi hờn sông Ba
Nước trôi ông táo coi nhà
Một tôi ông địa ông tà co ro
Có đâu am miếu ra trò
Buồn mai lũ trẻ nô đùa ném chơi

Nước trôi một cuộc đời
Cũng nghe đâu đó giọng người áo cơm
Con gà cục tác đống rơm
Con trâu nằm xó muối mòng vo ve
Nước trôi em gái miền quê
Mai vô hợp tác thôi về ăn rau

Ăn nhằm cái ngọn bông lau
Theo cha lên núi dựng màu cờ xưa

Nước trôi chiếc lọp chiếc lờ
Chiếc đăng chiếc đó đượng chờ mối ai
Chiếc dù chiếc nón ngang vai
Chiếc tôi con én bay ngoài không gian
Nước trôi em gái da vàng
Bao năm rồi vẫn cơ hàn chiến tranh
Vái trời vái đất uy linh
Vái tôi em mốt lên đình khóc cha
Vái thần vái quỷ vái ma
Vái tôi em mốt xây nhà Việt Nam...

1988

bài ca dao về nắng

nắng soi cụt đất cụt hòn
cho cây lên những chồi non cuối mùa
nắng soi sân cũ miền xưa
phải con chim nhỏ đan hờ tổ rơm?
nắng soi tôi suốt ba hồn
mà thân chín vía cũng còn nhá nhem
nắng soi em trắng ngón chân
lạy xin em trắng buồng tim gái nghèo

nắng soi chiếc bóng đi theo
quần quanh mấy khúc nhạc thiền nhớ quê
nắng soi cái búa cái đe
tội ai mơ thưở quan nghề thám hoa
nắng soi đọt chuối sau nhà
đọt lang để luộc còng cua dấm nhồi
nắng soi ông táo ông nời
bình vôi sứt miệng mẹ thời còn đâu?

nắng soi em nón trên đầu
qua kính nước đục ngại cầu đong đưa
nắng soi kẻ sĩ ngày xưa

đã quen cái cuốc cày bữa sớm hôm
nắng soi mả lạn bên cồn
nghĩ đau cho những linh hồn oan khiên
nắng soi liễn đối ngoài hiên
thương ông đồ chết không tiền ma chay

nắng soi vệt ngắn vệt dài
vệt tôi cháy xém hai tay mất rồi
nắng soi em để em cười
chiếc răng khểnh có đưa đòi làm duyên
nắng soi bỏ lại mình em
tiểu thơ đùa gió sân trường biết không?
nắng soi em có hai lòng?
bởi tôi còn tiếc cánh bông lãng du

nắng soi hồi thuở đi tù
dẫm công mạ cấy chiều lu khuấy dần
nắng soi tôi đứng tần ngần
nhớ đêm kéo mạ mưa dầm dưới sông
nắng soi, ồ nắng chết bầm
lạnh tôi chín thịt giữa dòng nước sâu
nắng soi chú rắn mắc câu
miếng cơm thịt chuột đốt sầu bại quân

nắng soi tên lính không quần
hát nghêu ngao giữa nông trường những
khuya
nắng soi bụi trúc bụi tre
bụi trâm bầu nhớ nẻo nề lúc dây
nắng soi mấy gốc vông gầy
mấy hành trâm ổi mấy cây xương rồng
nắng soi em ở đầu sông
cũng đang nhen nhúm nỗi lòng về tôi

nắng soi con nít con nô
con ai bỏ học đi ngồi chợ trưa
nắng soi ông Phật trong chùa
chợt rơi nước mắt theo mùa tang thương
nắng soi sư lỗ độ đường
hỏi thăm nẻo đến tây phương đóng rồi

nắng soi tượng Chúa ba ngôi
còn ngôi nào nữa cứu người tồn sinh?

nắng soi ngoài chỗ hai hình
thằng tây Maroc còn kinh khiếp hồn
nắng soi người đẹp đi buôn
bổng dung mất vốn bán luôn ngôi nhà
nắng soi em tập trồng cà
trồng khoai bí đỏ nhỏ hoa bìm bìm
nắng soi cái cổ cao hiền
chờ tôi cải tạo đoàn viên giải sầu

nắng soi mẹ ít tằm trầu
trán nhăn như những con tàu già nua
nắng soi cái tổ thu mua
biết ai chữa để cho vừa miệng ăn?
nắng soi thời mất đêm rằm
cái tên mặt nhựt ngu đần hại dân
nắng soi Khổng miếu thêm buồn
ngày nay cả nước xuống đường làm công

nắng soi này núi này sông
này cây lúa rẫy này bông sim rừng
nắng soi rục ná rục cung
nhớ ai bỏ bản, gài chông, bẫy thù
nắng soi này gốc Konia
đàn T'ưng gãy ngọn sao về nhà Rông
nắng soi tôi sắc dân Chàm
chợt nghe tiếng khóc Đồ Bàn, Chế Mân
nắng soi tà chiếc lai quần
ngẫm suy cái thế tam phân giữa đời
nắng soi ngòi vót sọt chơi
vẫn lo non nước đến hồi bại vong
nắng soi ai tuổi mười lăm
phá cường địch báo hoàng ân dựng cờ
nắng soi đầu giặc Toa Đô
mà nghe hào khí dễ hồ mất đâu?

nắng soi từng sợi xanh xao
phải ông Đồ Chiểu khóc Kiều Nguyệt Nga

nắng soi này cụ Thủ Khoa
mối duyên vườn hạnh sau chùa nhớ không?
nắng soi ngọn Tản Viên buồn
cái câu vạ đại Trường Sơn giết người
nắng soi Thiên Cấm ngắt trời
chờ kinh sấm tụng đổi đời Thuấn Nghiêu...

bài ca dao về mưa

mưa rơi còn nhớ tôi không?
nhớ kinh Xáng Múc nhớ giồng cát cao
nhớ cây me, nhớ gốc đào
nhớ bông súng tím, nhớ màu lúa non
nhớ con chim hót bên đờn
và tôi buồn nước trên nguồn ra khơi
chiều nay mây trắng đâu rồi?
bỗng nghe tiếng mõ chuông hồi ấu thơ

mưa rơi em ở lại chùa
hỏi hoa vạ thọ, mười giờ nở chưa?
hỏi huệ trắng, cúc đong đưa
hỏi tôi còn mộng ni cô Diệu Hiền
mười năm tôi lại hoá điên
lòng mơ viễn khác du thuyền phương tây

mưa rơi tối mặt tối mày
thôi em hãy ngủ giấc ngày "mình ên"
có chi em cứ bắt đền
một tôi chở mạ vằn công cấy trừ
mưa rơi chẳng thấy bến bờ
thấy tôi con nhện đương chờ mối ai
ví dù rau nhút rau trai
vẫn thương chết được vàng hây cải trời

sóng đưa sông lại cát bồi
em gieo đậu trắng nuôi người chiến binh
lơ thơ từng mảng lục bình
từng bông ấu mọc trên kinh "Sụp Hòm"

mưa rơi hồi hóm hồi hôm
hồi tôi mới biết ô môn cô Hà
nên mùa gặt lúa tám ba
tôi nghe đất lại đơm hoa mua buồn

mưa rơi cọng lát cọng muồng
cọng lau cọng đế đầu còn của tôi
vì trong một cuộc đời
trách chi cây cỏ trách người đúng hơn
mưa rơi lúc giận lúc hờn
lúc thương con Cám, lúc buồn Xuân Nương
lúc đêm khuya ngủ dọc đường
là khi em biết đoạn trường Thoại Khanh

mưa buồn thấu đến trời xanh
mà tôi ca điệu hoài tình chán chưa?
xuống câu vọng cổ thì vừa
nổi danh Út Đước Út Thừa xóm trong
mưa rơi hoa tím bằng lăng
để em kẹp tóc đi làm đào thương
mai đây trình diễn vở tuồng
"Lạc Long Quân khóc nỗi buồn Âu Cơ"

mưa rơi em ở Long Hồ
đình xiêu mái cột thương mờ Cự Phan
nhớ xưa lục tỉnh đèn vàng
em đi xe ngựa về ngang phố này
tóc búi cao dáng thon gầy
nhìn không ra nét đẹp đầy tiểu thơ
đêm nay tôi lại không ngờ
sầu đi quanh quẩn bao giờ mới thôi

mưa rơi, ừ nhỉ, mưa rơi
đồng không mông quạnh tưởng tôi nhớ
người
khi vui còn tiếc lúc ngồi
khi trông trăng lặn bỗng cười vẫn vợ
đốt ra tro tuổi học trò
chỉ nghe con dế mất giò gáy vang
bại quân qua cổng trường làng

còn đâu nước mắt hai hàng tù binh!

mưa rơi cái miếu thần linh
cái am Cô Sáu, cái đình Quan Công
cái hồn tôi thưở cha ông
mỗi năm tháng bảy quay vòng trước sân
mưa rơi để tốt rau cần
để tươi khoai mỡ để thơm họ hành
để cây "tùa xại" thêm xanh
để giây giác trái nấu canh chua chiều

mưa rơi mù lấp quê nghèo
biển đông sóng dữ sầu đeo cánh buồm
cọng rau còn gửi lại vườn
thì xin nhịp đập tim buồn Việt Nam
giữ cho tôi phần hương trầm
cái ao cá lội cái đầm hoa sen
giữ cho tôi tiếng chim hiền
hót bên đồng nội nghiêng nghiêng nắng
vàng

mưa rơi than đước củi bần
em theo ghe chuối lang thang miệt nào?
trưa hè thềm chiếc quạt cau
thềm khoanh mía điệu thềm sao bánh
phồng
thềm dứa xiêm nước ngọt trong
thềm em con gái trầu không tóc dài
ngậm ngùi giữa cuộc trần ai
tôi thằng lạc chợ trôi hoài theo sông

mưa rơi nát ruột tan lòng
nên cây vú sữa trở bông trái mùa
nên ma mặc áo làm vua
nên kinh vô tự nhà chùa đốt đi
nên thượng toạ, tiểu, sa di
tìm ra Nam Hải độ trì chúng sanh
nên em bỏ học bỏ hành
về đi cuốc đất thấy mình vẫn mình
cỡ thời đồ đá thủy tinh

cỡ dài bán dẫn cỡ hình lai căng

bồng tôi thương sắc dân Chàm
còn chẳng mối hận ngút ngàn Trường Sơn

Lâm Hào Dũng

Bài Ca Của Đất

*Ai có về ngang vùng bốn xưa?
Xuống phà quía bộ đến Cần Thơ
Qua cầu Cái Khế về bên trái
Có thấy tim đau nhớ ngọn cờ*

*Cũng chính nơi đây buổi cuối cùng
Hồn thiêng sông núi khóc Khoa Nam
Trương Hưng thè chẳng đi hàng giặc
Nên đã chôn mình với nước non*

*Khi ăn quía mặn miệt Trung Lương
Tôi thấy trần gian bỗng sụp buồn
Như thể thân ai vừa lẩn khuất
Trong ngày đen tối của quê hương*

*Còn biết bao nhiêu hồn chiến sĩ
Đang làm cho đất nở hoa thơm
Họ như ngọc quý trong ngăn kính
Sống mãi muôn đời giữa tiếc thương*

Trước Tượng Đài Việt-Mỹ Ở Houston-Texas

*cứ ngỡ mình như mới hôm qua
còn rõ nét vai đời áo trận
cứ ngỡ mình ở chiến trường xa
người lính ấy cợt đùa số phận*

*có gì không một sáng hôm nay ?
tim rất sốt mùa lên nắng cháy
có gì không trên đôi bàn tay ?
khi ngón trở phẳng lì trơ móng*

*một chút buồn thấm lạnh da trơn
không thể nói những gì chưa nói
không thể buồn và chẳng buồn hơn
người lính ấy của thời tăm tối*

*và vẫn đứng muôn đời vẫn đứng
Nam Cali hay Úc Nam Cầu
và vẫn có những người dựng tượng
mai sau còn lưu dấu thương đau....*

Lâm Hảo Dũng

Ảnh: Tượng đài chiến sĩ Việt-Mỹ tại Houston-Texas-
Oct 22-17 Van,BC-Can -Oct 28-17- 8H33'am

bài lịch sử năm 2015

Tôi hẹn gặp anh vào một đêm rằm
Đi bằng mắt không bằng tay mở lối
Trăng sẽ cười dĩ nhiên tôi không nói
(Tố Như hẳn là danh sĩ Nguyễn Du!?)

Tôi hẹn gặp anh Không Miếu khuya nào
Dưới chân tượng trái tim tôi mở ngõ
Trầm hương cũ nhớ ai làm lịch sử
Cho Nam Quan chồng vợ mũi Cà Mau

Tôi hẹn hò anh ngôn ngữ bình thường
Trong trang sách ăn nằm hồn Việt tộc
Nếu anh về rét vui vì tôi khóc
Con đường đi Nguyễn Huệ chính Quang
Trung

Sao vẫn đầy trời sao rơi lạc lối
Tôi vẫn buồn trăng, ai sửa áng thơ Kiều...

Van,BC-Can .July 30-15- 3H47'

một ngày em sẽ thấy...

em thấy gì sau những cánh màn?
(ngày tôi đi lạc ở dương gian)
sân khấu có em là phụ diễn
bi hài chuyện tích bánh xe lăn

xe lăn viễn cảnh không còn lăn
(chung cuộc nghìn năm trái đất tròn)
em đi qua phố khoe màu áo
tôi vẫn ôm riêng một nỗi buồn

nỗi buồn tôi có chia từng góc
điểm sáng em ngồi lúc sáng mai
khiêm cung tôi đứng trong vòng tôi
để thấy mình vui hết một ngày

một ngày ở đó mây cao thấp
trăng đã nằm yên đón mặt trời?
xe lăn giục giã xe lăn chậm
(cảnh tượng dường như thế kỷ rồi...?)

nhà em cao ốc vuông nghìn thước
đang thả mình trôi cạnh đất bồi
hay bên đèo có hoa đùa suối?
xin gởi cảnh khô chảy đến tôi

xe lăn, hồ thăm còn bao tác?
(hỏi biết là không thể trả lời)
nhưng chắc một điều em sẽ thấy
đêm tàn tịch diệt ánh sao rơi...

Lâm Hảo Dũng

(PTT)

Van,BC-Can-Aug7-15- 3H44'

bản sao trong những ngôi đền miếu

đến ở đây và thấy những đâu ?
hồ say nắng ngủ , kết tinh màu
đá không thềm đứng chân cao thấp
phẳng mặt nhìn nhau ,kích động sâu

đường có không hàng trụ mắt chân ?
đồi cao, cây xoã tóc xanh rờn
ngàn năm thư viện không người đến
tặng vật nguyên sinh một nỗi buồn

thêm hỏi chân bông bé xác thân ?
trên non đèn tháp thoáng khoe mình
bồ thiêng khập khểnh bay về núi ?
bỏ dáng thần linh lạnh dấu chân...

hàng sứ già nhìn tôi, phải tôi ?
lá xanh úp mặt cũng không lời
bởi chung kịch sĩ thời gian đã
gõ một hồi chuông niệm cuối chơi

lên nữa ,lên cao ,lên tận tuyệt
nhìn quanh thần nữ loáng môi cười
bản sao trong những ngôi đèn miếu
Phật cũng loay hoay thế đứng ngồi

cảnh tượng không chừng bi thiết quá !
tường quăng vôi trám, mái trông trắng
dấu chân Từ phụ in trên đá
chỉ một vòng cong lệch đất trời

núi xám hôm nay và những mai ?
Angkor rền rĩ rất bi hài
ai cắt địa hình Champasak ?
niềm đau lịch sử ?. Phật nghìn tay...

Lâm Hảo Dững

bảy mươi như mới hôm qua

Bảy mươi như mới hôm qua
Trái tim cổ thổ la cà phố Tây
Gật gù trên ghé tỉnh say
Tóc đơm hoa trắng ,tay gầy nhịp run
Thở hơi thở tuổi xuân buồn
Chân khua bóng nắng, gạch mòn hẻm xưa

Tiếng ai âm cảnh hoang mờ?
Ngày liêu xiêu xuống sầu xô bất ngờ...

Bảy mươi như mới hôm nay
Đi trong quá khứ gặp ngày Thoại Khanh
Nghìn trùng, lóc thịt , chia com
Lấy câu cảm cảnh, đoạn trường che thân
Phủ xa ,châu ,huyện về gần
Loanh quanh miêu đồ ,địa phân cóc u
Bảy mươi ngày thiếu đêm bù
(Mông mênh dương thế đời thu ngắn
dần...)

Lâm Hảo Dũng

bên đèn Ta Som

quanh gốc cây Bồ đề
không còn ai ở đó
quanh gốc cây Bồ đề
thiếu một vầng trăng tỏ
ngày lâm lũ trôi qua
trên vai người nắng đỏ
trên vật chất mù lòa
hình hài cây đau khổ

trong máu thịt da mình
xương gân hằn loang lỗ
lửa trời đốt bình minh
chảy tan miền đất lở
grom giáo chấn thân hình
vết xam còn nở rộ
phù chú thay lời kinh
tháp đèn lên cổ mộ

những học giả xoay tròn
trong thế ngồi đánh lễ
luật nước đem luận bàn
biết đâu trò hưng phế ?
tượng đi rồi sum họp
thanh thoát một hồi chuông
Chùa Tháp bao ngọn tháp
tàng trữ tích xưa buồn...

rỗng không này tấm điện
những anh hồn phiêu diêu
đá ong phơi từng lát
hồ im rửa mây chiều
bạch tuột cây tầm gửi
khoác áo mỏng tường xiêu
tượng hình ôm quạ khứ
nụ cười hoa nắng reo...

Lâm Hảo Dũng

dường như ta mới về Tân Cảnh

*K/T : Anh Bông và những chiến sĩ của
Trung đoàn 42 BB
Kỷ niệm ngày mất Tân Cảnh : 23 tháng 4-
1972*

dường như ta mới về Tân Cảnh
lên dốc trung đoàn số Bốn Hai
dường như ta đứng nhìn bên suối
còn thấy lung linh tấm thẻ bài

sáu lăm năm không không sáu hai ba
đôi lính trận tuổi ghi bằng con số
thương ngọn núi thương rừng sâu thác đổ
và nghe ta đôi lúc nhớ quê nhà

những tay súng bốn mùa đi dong ruổi
mà trăm năm lòng vẫn cô đơn
có khi ngòi viết tên bằng đá sỏi
rét miền cao lạnh xiết những tâm hồn

người hạ sĩ quan già từ trung du châu thổ
ngược về Nam như lính chiến nhà nghề
đã đi suốt đời ít quên nhiều nhớ
chiến tranh làm tuổi trẻ sớm ra đi.

“đường chín Nam Lào” năm bảy mốt
giày chưa khô bụi ,súng chưa lau
lại nhớ lửa rừng căn cứ Sáu
lửa căm thù thom ngát thương đau

mây ru sương ngủ áo sương phơi
pháo nổ trăm tràng pháo nổ tôi
căn cứ Năm, mù tung hỏa pháo
và ai thanh thảo lãng quên đời

không đâu không biết và không thể
năm bảy hai hè đốt cháy mây
những bóng quân dù từ Võ Định
còn hiên ngang đứng điểm Charlie

dường như ta mới về Tân Cảnh
vẫn thấy đêm khuya ở Phụng Hoàng
những em gái Thượng, dinh điền ấy
còn hái hoa rừng ,giỡn tấm trăng...

April 20-14- 7H29' pm

quên chãng bụi đở sương mù Pleiku ?

Đường phố em còn khoe áo mới ?
Rừng xanh cây vẫn mãi màu xanh?
Vớì tôi có khoảng buồn chưa nói
Nhật từng hạt bụi giấu trong tim

Tôi gói thời gian trong chiếc túi
(Kim Long tiệm giặt áo nhà binh)
Cô chủ gặt đầu không muốn nói
Hỏi người mới biết gái xuân câm (1)

Tôi theo làn gió tôi bay mãi
Như gã cuồng say bụi chiến trường
Khói súng vẫn làm ray rức nhớ
Bên đường mười bốn, gọi Kontum

Tôi gom sương sáng làm sương tối
Hai mối dây rời buộc thắt chung
Nắng sớm em bên cầu Hội Phú
Đợi người hay đợi chuyến xe lam ?

Bụi tẩm hồn đau còn trẻ mãi
Hôm nào hiện thực của hôm nay
Những thước phim buồn khi chiếu lại
Nước không màu pha rượu đắng cay

Thưa em tôi ngủ giấc mơ ngày
Tay em làm gổi tóc làm mây
Tôi đi quay ngược thời gian cũ
Nghe đất miền cao gió lạnh đây...

Oct9-13- 2H34' pm

(1)- Cô chủ bị tật cầm bả sinh

sơn nữ còn không ở lại rừng?

Trong tiếng cồng khua ráng đỏ chiều
Bước chân rừng dậy tiếng thu reo
Mưa mùa chưa đến chim chưa hót
Sơn nữ về ngang dưới góc đèo

Ta lên biên trấn hay biên tái
Chỉ thấy mây mù mây đuổi mây
Lòng lính thật tình hay cảm khái
Thương quê hương mù khói đạn bay

Rượu cần chưa uống ta say khước
Môi đỏ môi đậm hạt nếp thơm
Mùi của rừng thiêng hay đất rẫy
Hay hồn dân tộc gái Sédang

Riêng ta quảng chiếc linh hồn nhỏ
Trái chiếu mời ai một chỗ ngồi
Trăng gió sao đêm làm bạn hữu
Cây ,chim, muông thú đến đùa vui

Sơn nữ một chiều đi hỏi núi
Suốt đời “bỏ mã” ở trong buồn ?
Ta đến rồi đi không trở lại
Bỏ quên màu mắt đục em buồn

Và trong tiếng gió rơi trầm lắng
Sơn nữ còn không ở lại rừng...?

July 18-14- 11H 53’ – Mis- Ont

tôi là sông vẫn âm thầm chảy

Tôi là cát lún chiều sa mạc
Là bãi bùn hoang nước ngập phèn
Tôi là đất lở bên vàm xáng
Là trấp nằm phơi rợp sắc đen

Tôi là đá xám ngàn năm đứng
Chờ trăng vuốt tóc để soi đường
Tôi là sỏi vụn ôm hình bóng
Dem tuổi cô đơn xếp mặt buồn

Tôi là sông vẫn âm thầm chảy
Là biển mênh mông, biển gọi hồn
Tôi là hạt nước không thanh sắc
Đừng hỏi vì sao đổ lệ thắm

Tôi là giây phút trong giờ phút
Thời khắc không màu không lãng quên
Tôi là ngày tối trong ngày sáng
Một tháng tư đen nguyệt ngã buồn...

Từ tôi thao thức đêm thao thức
Quá khứ đi về đau mãi đau
Từ tôi đem mạng giang hồ bước
Manh áo lưu vong áo đẫm sầu ?...

Lâm Hảo Dũng

(PTT)

April 18-2014- 7H31' pm

(loạt ảnh trên do nhà thơ Lâm Hảo Dũng chụp trong viện
bảo tàng chiến tranh Lam Sơn 719 ở Bandong- Savan-
Lào-2016)

bồng dưng bắt gặp cái mênh mông

lần đầu thời gian hay đầu chân
dường như lạc lối rất hoang đường
vòng xe khói bụi đời lăn bánh
đem chuyện ngàn năm hỏi một năm ?

đất đỏ hoen màu hoả diệm sơn
đốt hơi làm ám ký sinh trùng
tìm trong gạch đỏ vên tay cũ
khắc hoạ quanh tường những tiếng than

nền đá ong khô sầu trải mặt
trước sau khánh tận nghĩa còn không

sáng đi phơi nắng trên lưng tháp
chiều khói nhang thơm rữ lạnh tàn

đâu quả cầu rơi lạc cuối mùa?
miếu đèn da thịt mảng cây khô
và tôi đã thú ngòi hoang tưởng
những cánh rừng xanh tuyệt tích dần.

về hỏi Preah Kor bao ngọn tháp ?
(hòn không sao biết được không hòn ?)
quá thăm, theo đường hồ cỏ rói
bỗng dừng bắt gặp cái mênh mông...

mênh mông nào thấy hay không thấy ?
chuông đã ngừng vang chuyển kiếp rồi
đi cũng có khi là đứng lại
đếm mình số lẽ, lẽ không hai...

người vẫn đếm đong từng sợi tóc
đất hoài chen chúc mộ buồn vầy...

Lâm Hảo Dũng

cảm đề

“Quỳnh Hải Nguyên Tiêu” của Nguyễn Du

** Do Tô Thâm Huy -Texas, phỏng dịch gửi tặng*

người gởi vàng trăng của Nguyễn Du
rất xa nghìn dặm đất Quỳnh Châu
ai đem trăng tối bày trăng sáng
một nỗi lòng đau chạm bất ngờ?

thời loạn bút đau cùng giấy mực
lửa binh binh lửa khác gì nhau
kẻ sĩ quặn mình ôm sách cũ
đêm nghe trăng hát sử kinh sầu

“ mười năm thập tải” phong trần ấy
trăng có nhìn ta để hiểu ta
thế sự khôn cùng, huynh đệ biệt
một mình ta ngấm khóc riêng ta

từ đạo lìa quê lạc tứ phương
non cao Hồng Lĩnh ngấm mây buông
chợt trông trăng sáng, lòng ta sáng ?
đem chiếu thơ phù họa với trăng

trăng vẫn chênh vênh vẫn mỉm cười ?
gió về khinh bạc, gió rong chơi
trăng đãi hồn nhiên niềm vĩnh cửu
hay trăng trêu ghẹo chính ta thôi ?

đi với trăng sầu nhớ tích xưa
tuổi thơ ai gọi trẻ giang hồ ?
trăng hay trăng biết trăng không biết
ta gọi trăng đầy một túi thơ

ta mất trăng trong những đoạn đời
trí hồ cô quạnh những niềm vui
sống đời lạc thiện quên gian khổ
cây mãi xanh và lúa mãi tươi ?

hôm nay, ngày mới ,Tết Nguyên Tiêu
ta cửa quên cài, trăng dỗi theo
buồn có bàn tay che kín mặt
đâu hay trăng đẹp chảy ngang đầu...

Lâm Hảo Dững

Van,BC,Can-Feb 22-19

Chỉ Thấy Mơ Hồ Âm Khí Bay

tường đá ong sâu nghiêng mấy cánh
đầu mòn thừa gởi với thời gian
ở nơi địa cát xây thành lũy
mô thức Koh Ker đã mở màn

những dây đèn con nôi quấn quanh
hồ vuông điếm tuyết rặng cây xanh
nghìn năm quảng lại trên đèn miếu
tượng tháp, oằn vai ngủ một mình

hàng trụ to dài đứng thẳng lưng
trên cao vũ nữ cũng phi thường
nâng mái viền che thần sức mạnh
huyền thoại Linga vạm vỡ thân

đứng ở đời cao gió chẳng hay ?
đường về quá khứ hay hôm nay ?
của ai, ai của, đâu ai biết ?
một quả bom sâu rụng nát thân

và chính con đường ở dưới kia
hồ như diễn tập đoạn phim hài
cây lên bóng cả, người không thấy
chỉ thấy mơ hồ âm khí bay

trong khoảng bao la đến tuyệt cùng
thịnh suy là nỗi khổ đau chung
lúc nghe cứ ngỡ cuồng tâm trí
tĩnh lặng, hoang hôn đầy vực gần

đá vẫn là tên từ mồm núi
người từ vô tận đỉnh non xa ?
trong phút giao duyên thần thánh đó
Yoni oằn oại nhớ Linga ?

đền tháp tôi đầy những tiếng than

(đâu ai cần biết tiếng thời gian?)
dự tưởng không bằng ôm bóng tháp
im nghe hơi thở chảy hoà tan...

Lâm Hảo Dũng
(PTT)

chiều quanh đèn Pre Rup

quái lạ, chiều nay thu bỏ trốn
không gian tỏa nhiệt cháy da người
ai ném hoang sơ làm cảnh trí
buồn vùi trong đất ngủ trong cây

năm tháp mệnh mang hí viện sâu
đường lên cung bậc kẻ thương đau
đạo diễn buông tay về với đất
kịch viên ngồi khóc nắng che đầu

lũ voi phục gác mò hoang phé
sư tử đùa trăng, điều mặt trời
chỉ thế, nghìn năm, làn sấm chớp
âm ma chấn động ánh sao rơi

lữ khách ngông nghênh ngồi xuống đây
mắt làm gạch đỏ mảng tường phai
trán nhãn những góc đèn vôi rửa
hồn bước về Đông lặc cửa Tây...

chiều đã băng quơ rụng bất ngờ
tôi là tôi có tiếng rên khô...?

Lâm Hảo Dũng

Chuyến tàu đêm về Brisbane- Queensland

Tôi lại đi trên những chuyến tàu
Những vùng quê lướt thướt qua mau
Những cánh đồng hoa vàng trắng tấp
Những cánh rừng rũ tóc chào nhau

Đêm trên tàu đêm thắm màu đen
Ai mở cửa đem lòng tôi sáng ?
Cốc cà phê đánh thức con tim
Tiếng thở ai khi dài khi ngắn

Đầu vẫn mang âm hưởng còi tàu
Trong ký ức có gì quên đâu?
Người vẫn mơ có người đưa tiễn
Tôi tiễn đời biển rộng thương đau

Hương liệu buồn đốt cháy lòng tôi
Tàu vòng ngang tàu xuống chân đồi
Tôi một hồn “ bạch đàn” trên núi
Sân ga nằm phơi nổi lẽ loi

Mùa đông cũ hồn tôi lại mới
Đuối bàn tay buồn một thành hai...

Jan31-14-11H32' am

tàu đi buổi sáng hôm nay

Tàu đi buổi sáng hôm nay
Sân ga phơi lạnh sâu đầy hai vai
Một mình tôi đứng đâu đây?
Cực Nam đỉnh Bắc, đường ray ngắn, dài
Bóng chim trên núi vụt bay
Thanh âm rơi rớt buồn say thuốc buồn
Rừng chia từng mảnh ô vuông

Tôi chia tôi những mảnh hồn hoang vu...

Lâm Hảo Dũng

Có một lần qua làng Long Neck-Thái Lan

cảnh trí buồn như một bức tranh
với cây nhiệt đới rõ màu xanh
với thân thảo uốn vòn trên đất
một cõi nguyên sinh đã biến hình

mây ở cao và núi ở xa
em bên nay một mảnh quê nhà
sầu đôi mắt đục lưng chừng mở
nghe cổ cao dài với nắng cao

thoảng tiếng gà chiều xao xác gáy
bên giàn mướp khía đậm đà hương
gốc me, vòm nhãn trơ mình đứng
(em có gầy thêm để nhớ thương...?)

đàn ở trong tay, y phục cổ
còn nghe bản sắc một Akha...

Lâm Hảo Dũng

còn nghe không khí thở hơi buồn

tường đá ong đen sần kín mặt
chân nền mòn dấu vết tang thương
giữa trưa của một ngày hoa nắng
tôi đến du hành, tôi đến thăm

tháp đứng e dè khoe cánh cung
tượng người trong dáng vẻ khoan dung?
khi cửa vạch đường đi thẳng tắp
còn nghe không khí thở hơi buồn ?

thư viện còn không lá của kính ?
những bước chân thâm ru tiếng gió
có không không có bóng vô hình?
xao xác động bầy dơi trước ngõ

thắm hơi nước của hồ say ngủ
uống lại thời gian rớt đáy hồ
trong mũi gọng kềm đau quá khứ
cho tôi tìm lại cánh sen khô

voi ba đầu vẫn đùa trên công ?
thần đã phiêu du những chốn nào ?
hãy giữ tường xưa nguyên thể trạng
để hồn vẫy bắt với muôn sau...

Lâm Hảo Dũng

đem ngàn năm mua một tiếng buồn rơi!

cánh cửa thời gian, cửa ơi! đừng khép
hãy nắm tay tôi ở lại với đời
cánh cửa thời gian, cửa ơi! rộng, hẹp
đem ngàn năm mua một tiếng buồn rơi!

hỏi không đáp thoi xuống đời tĩnh lặng
dưới tàng cây, hồ lạnh, trí sầu đau
hồn lên những sợi dây đàn cổ sử
hôm nay là quá khứ của hôm sau ?

ngành cô tịch quẳng điên cuồng ánh mắt
đá rền vang, gươm giáo quyện âm ma
chiều đã chảy kéo hoàng hôn đi mất
tôi không là tôi của phút giây qua

và cứ thế giữa đất trời cao rộng
gọng hồi kinh, huyền hoặc bóng chùa xa...

Lâm Hảo Dũng

đẹp thay người gọi phần điêu tàn

theo những bước chân cùm dĩ vãng
mắt quay những ảnh, thước phim buồn
đất hương, khứu giác đang vay mượn
tai vắng vì vu tiếng gọi hồn

ngày rất trong đường quanh tháp cao
nắng lên đèn vòng nắng xanh màu
năm ngói tháp thở hơi tiền kiếp
phả khói tro tàn tẩm điện đau

Nandin vẫn sống theo huyền đạo
nâng những linh phù ngạo thế gian
tường vẫn vô ưu làm chút bụi
đẹp thay người gọi phần điêu tàn

thư các ruột không kinh thốt nốt
nền xưa vàng bóng chỗ ai ngồi
nghìn năm gió thổi trăng đèn cũ
thay áo bao lần thiên kỷ xưa ?

lên mãi cao và cao mãi lên
buồn không van vĩ tiếng chuông rên...

Lâm Hảo Dũng

đi dạo trên mảnh đất quê nhà

Chào một ngày trên trang báo mạng hôm nay
Tờ Việt Văn Mới
Xúc cảm hay cảm xúc tôi không cần biết tôi không cần
hay
Trái tim ngồi hay trái tim bay
Theo từng thửa ruộng bậc thang của vùng Tây Bắc
Em Đồng Văn cây rừng xanh ngát
Núi hỏi đồi Bản Giốc còn không?

Lạng Sơn trọn tình về ngọn Mẫu Sơn
Như đứa con quay đầu tìm mẹ
Giữa những ngọn đèo cheo leo
Mù Căng Chải
Em Lai Châu mùa vũ khúc nhớ Điện Biên
Những thầy người ngã âm thầm biết ai còn nhắc ?

Đẹp Sapa
Những chợ tình, những thiếu nữ miền cao rao bán
những hơi nồng bèo bọt theo từng manh thổ cẩm thô sơ
Chiều lũng sâu sương mờ
Những trẻ thơ gầy về bản buôn heo hút như huyền
thoại của Lan Khai
“Bóng cò trắng trong sương mù”, Bằng Văn Nhị
Thái Bình Thiên Quốc về đâu?

Nước Hồ Ba Bể mãi còn xanh?
Tình vẫn đẹp bi hùng theo từng trang tiểu thuyết
Đoạn kết rất tự nhiên như khung cảnh thiên nhiên
Hòn về xuôi hay lên mạn ngược ?

Vào một đêm nào thuyền trôi lênh đênh
Hạ Long tung lưới chài gọi Bái Tử Long
Những hoang đảo cũng đã là hải đảo
Ném những đòn trả bất ngờ gởi quân phương Bắc
Quê còn đó sao có người mãi nhắc ?
Hà Nội chiều xao xác nhớ Thăng Long
Hoàn Kiếm thu mình, chùa Một Cột mái ngói còn cong?
Rủ rê sách đèn Văn Miếu

Hoàng thành xưa ôm bờ vai yếu điệu
Nhả nha qua mấy nhịp Tràng Tiền
Vận nước nghiêng bên đôn Mang Cá
Ai mang gươm xoã tóc hóa điên
Hòn đóng cửa quê người lưu xứ
Chuông rền có không
Thiên Mục muôn đời soi bóng.
Hải Vân mây đùa nước

Đường vòng đi về tận phương Nam
Biển cát dài sóng vỗ âm thầm
Tourane –Đà Nẵng
Những chiến thuyền của giặc Tây giặc Pháp
Thức tỉnh chưa hay chưa tỉnh thức ?
Những hồn mộng muội ngàn năm
Những chiến hạm bất ngờ không hình dung trước
Cát động Chu Lai
Bóng cờ sao trắng

Đêm qua cầu phố cổ Hội An
Câu chuyện tình thời chiến của một Samurai
Đắm màu sương khói
Việt Nam ,người của bốn phương về đây diễn tập trò đấu
súng
Huấn luyện thần công
Đem phi cơ đưa cùng chim cò chim hạc
Em có về trăng khuya nghe tiếng hát ?
Giọng ca Hời u uất lẫn hồn căm
Buồn rũ trùm từng viên gạch nát Mỹ Sơn.

Chúng tích còn hằn dấu ở Hoàng, Trường Sa
Hàn, phong vũ biểu
Của phosphate từ phân chim biển
Của yến sào góp phần nuôi sống dân ta
Của vít của rùa
Cùng muôn loài thủy tộc
Và khóc ai hoà máu lẫn xương da
Cho đất trời Việt tộc
Mãi gọi Hoàng, Trường Sa nơi ấy chính quê nhà...

Về Qui Nhơn chợt nhớ Ba Vua
Người áo vải vẽ nên trang sử
Thuyền ai neo dọc theo bờ Nam Hải
Em trắng da bởi hương nước dừa ?
Hay lấp lánh khoang thuyền những màu cá bạc
Chiến tranh điêu tàn chuyện của ngày xưa ?
Em lớn vội khi tuổi đời theo tôi qua ngõ...

Bình Định đi nghe Nha Trang một thời khói súng
Thần thờ hạt cát cô đơn
Lời tiễn biệt
Thành phố lơ đảng bên những con tàu chờ ra khơi
Tấm lụa dài, cầu Xóm Bóng
Mấy mươi năm không về hòn ai chơi vơi
Tiếng suối reo, quân trường vắng
Tan tác hoa đời.

Tháp Chàm tôi yêu, bên kia đường xe vẫn thờ
Những khói sầu lan toả xuống đập Nha Trinh
Chỉ nhìn thôi hồn lã ngọn mộng mênh
Gạch nung tôi chân lạc về quá khứ
Di ảnh buồn Chế Củ, Chế Mân.
(Tôi sợ rời công chúa Huyền Trân)
Đem lửa cháy xuống kinh thành Phật Thệ...

Phổ đêm Phan Thiết hoa đèn nở
Nghe nhớ bàn chân bãi cát vàng
Em đi lên cát tôi lên núi
Đốt lửa rừng khuya nhóm củi tàn

Lửa cháy một thời trăng đã chết
Ai người xõa tóc đợi chờ trăng ?
Mười năm đục đá mòn trên núi
Vợ đã gầy trơ những đốt xương (1)

Ngoạn Mục đèo, tôi ngược trông theo
Cây chen cây ngã bóng bên đèo
Lòng như mây trắng bay lơ lửng
Tay cũng nằm trong tay cô liêu

Xe ngập ngừng núi đứng chờ vơ
Đá xanh khóa mắt con đường dốc
Cao lên cao từng phút từng giờ
Mùa thu vừa gom cảnh bày thơ...

Than Thở hồ viền cây lá tươi

Em thay áo trắng hỏi cây đời
Chiều nay sương đã mờ vai ướt
Hãy sẵn sàng khi nghĩ đến tôi...

Rừng thả sàu lên những bóng cây
Biển xanh như một bát cơm đầy
Ngồi trên Côn đảo nhìn không hết
Những cánh chim chiều chấp chới bay

Bến Thành đèn kéo ngọn chờ mong
Sài Gòn em Velo Solex
Thời rất cũ bên Tòa Đô Chánh
Em điệu dàng ở Notre Dame

Và cuối cùng chẳng đợi không mong
Sài Gòn bỗng nhiên thành quá khứ
Đôi mắt em cũng vừa mang thử
Gọng kính xanh hoán đổi sang hồng

Về Cái Bè em đi chợ nổi
Thuyền đầy cam, quýt ,ổi , chôm chôm
Những bàn tay tắm bùn , mưa nắng
Gởi tặng đời ý đẹp tình thơm

Về Cái Răng hay về Phụng Hiệp
Trái cây nào riêng của miền Nam ?
Thơm hỏi khóm , sàu riêng, măng cụt
Mãng cầu gai , hương dứa bòn bon

Em bơi thuyền em áo bà ba
Trên sông Cửu, dập dềnh con nước
Những bờ kinh ,những bần ,những đước
Những con tim thành đất chở phù sa

Qua Kiên Lương còn thương Rạch Giá
Xuôi Hà Tiên , Thạch động chiều say
Khói hương tỏa anh hồn huyền hoặc
Trụ bên mồ trung nghĩa không bay.

Hòn Đá Bạc em vừa đến đây
Bên Cà Mau yêu dải đất bồi
Nghe cá tôm nhớ từng họng đày
Thời lên thuyền bỏ nước ra khơi

Em Thổ Châu nhìn xuyên Phú Quốc
Nước ru hoài mộng tưởng mai sau
Nước ru hoài thời em xanh tóc
Đi tìm thơ dệt nốt trang sầu

Quê trải dài những bản tình ca
Đi suốt đời bao giờ được thấy ?
Hơi thở rừng, ruộng sâu nước chảy
Biển xanh màu như thịt như da

Đi suốt đời không đến cõi trời xa
Khi nhắm mắt hai hàng nén chày
Buồn kéo hồn, buồn ,một ,hai, ba
Lòng yêu mãi vai đời áo trận

Và buồn ấy, nỗi buồn tuyệt tận
Nam Quan hận khúc gọi Phi Khanh
Và buồn ấy, đậm đà sâu thẳm
Trang sử đời lưu xú nghìn năm...

Lâm Hào Dũng

May 14-2014- 5H12' sáng

(1)- Tặng hiền thê T. Thanh Thuận

Nguồn: <http://www.gio-o.com/LamHaoDung.html>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9000 TÁC PHẨM